

**Как Бог
отговаря
на
МОЛИТВИ**

Как Бог отговаря на МОЛИТВИТЕ

Как можем да бъдем сигурни, че Бог ще отговори на молитвите ни? Не е достатъчно да потвърдим вярата си в молитвата. Хиляди майки, например, са вярвали в молитвата и са молили Бог да защити синовете им на бойното поле, само за да получат вест, че са били убити. Потвърждаването на вярата ни в молитвата също не обяснява защо, когато цяла нация се моли за мир, тя често се озовава във водовъртежа на войната.

От друга страна, има хиляди, които с готовност свидетелстват, че Бог е отговорил на молитвите им за безопасността на децата им. Други хиляди ще свидетелстват за чудесния начин, по който Бог им е дал други специални благословения, за които са молили. Въз основа само на опита, следователно, може да изглежда, че Бог отговаря на молитвите на едни, но не отговаря на молитвите на други.

Това обаче не съответства на това, което Писанията ни казват за Бога. Библията казва, че Той „не гледа на лице“. Следователно трябва да има някаква основателна причина, поради която Бог отговаря на някои молитви, а на други не. Ако успеем да открием тази причина, това би помогнало да възстановим вярата на някои, чиито молитви изглежда са останали без отговор.

Молитвата е много важна част от християнския живот. Тя се практикува широко и от последователите на много други религии. Желанието да се молим е признание за нашата зависимост от Висша сила, израз на осъзнаването, че се нуждаем от помощ от източник, който е извън нас и по-висш от нас. Без съмнение Бог се радва на искреното желание на всички, които се опитват да се свържат с Него чрез молитва, защото в тази степен това е признание за Неговата суверенна сила.

Почти всеобщото желание да се молим се дължи на факта, че първоначално човекът е бил създаден по образа на Бога. В резултат на грехопадението и смъртта на човека

божественият образ в неговия характер е бил значително замъглен, в много случаи почти изтрит, но все още остават следи от него, и едно от проявленията му е желанието да се молим. Може да има милиони хора, които никога не се молят, но често чувстват, че трябва да го правят, и изпитват чувство на вина, защото не го правят.

Бог се радва на духа на молитвата от страна на Своите създания. Но защо чува молитвите на едни, а други молитви явно остават без отговор? Исус намеква за отговора на този въпрос в наблюденията си за молитвите на книжниците и фарисеите. Те се молели, за да бъдат видяни и чути от хората, обяснил Исус, и мислели, че Бог ще ги чуе, защото говорят много. Това ни напомня, че има подходящи и неподходящи нагласи към молитвата, както и правилни и неправилни методи. Мнозина може да са искрени, но методът им е неподходящ.

Писанията също посочват, че има подходящи и неподходящи неща, за които да се молим. Апостол Яков пише: „Вие искате и не получавате, защото искате погрешно“ (Яков 4:3).

Изключително важно е да установим какво имаме привилегията да искаме от Бога да ни даде като благоденствия. Не можем да очакваме да искаме от Бога всичко, което мислим, че желаем, и молитвите ни да бъдат чути.

Целта на молитвата

Молитвата има божествена цел и е много важно да имаме това предвид, ако искаме да разберем защо някои молитви остават без отговор. Бог не е създал молитвата като средство да разбере как да управлява делата си тук, на земята. Той не очаква от нас да му казваме какво да прави. Той има свои собствени планове и цели, и ако искаме да получим богатството на Неговите благословения, е от съществено значение молитвите ни да са в хармония с тях. Ние молим погрешно всеки път, когато молим Бог за благословения, които Той не е планирал да ни даде.

В Писанията се обръща внимание на различни видове молитви. На първо място сред тях са молитвите на благодарност. Бог без съмнение се радва, когато Неговите създания Го признават за

източник на своите благословения и поради това издигат сърцата и гласовете си към Него в благодарност.

Има молитви на поклонение, молитви, които признават славните качества на характера на Създателя – неговата мъдрост, справедливост, любов и сила. Желанието да прославяме Бога трябва да бъде мотивът за голяма част от нашите молитви.

Молитвите за Божията милост също са уместни. Писанията призовават всички християни да търсят божествено прощение за греховете си чрез молитва. Павел говори за това като за „смело пристъпване пред престола на благодатта“, за да получим милост и да намерим благодат за помощ във всеки момент на нужда. Евреи 4:16

Разбира се, има и молитви, които са молби за определени благословения или услуги от Господа. Именно с тях се занимаваме в момента. Някои се молят за здраве, за себе си или за други. Някои се молят за богатство. Някои се молят за защита по време на пътуване. Милиони се молят

за мир. Често се случва гражданите на страни, които са във война помежду си, да се молят за победа на своите армии. Ще приемем, че всички, които се обръщат към Бога в молитва, са искрени и, разбира се, молят Го за нещата, които им се струват най-важни в дадения момент. Но оправдава ли Библията вярата ни, че всички тези молитви трябва да бъдат чути?

Възможно е Бог да отговори на молитвата на една майка за безопасността на сина ѝ на бойното поле. Или може би молитвите за мира на една нация могат да бъдат чути. Но ако и когато такива молитви бъдат чути, това просто означава, че е било в съответствие с Неговата воля да го направи. Бог има определен план, в съответствие с който се грижи за човечеството. Този план не е създаден, за да задоволява капризите и желанията на човешките същества, нито пък молитвите могат да променят плановете му.

„Молитвата променя нещата”, казват те, но тя не променя Божиите планове. Бог не гледа към нас, нито към нациите – дори не и към Обединените нации – за да научи какви промени трябва да

направи, за да подобри условията за нас или за света като цяло. Колко малко доверие бихме имали в един бог, чиито мнения могат да бъдат повлияни или плановете му променени от красноречието на молитвите на неговия народ!

„Да бъде Твоята воля“

В молитвите си Божиите хора трябва да имат в ума и сърцето си най-важното желание – Неговата воля да бъде изпълнена във всичките им преживявания. Имаме забележителен пример за това в случая с Исус. В Гетсиманската градина, когато Учителят бил изправен пред арест и смърт, „го обзеха мъка и отчаяние и той им каза [на учениците си]: Сърцето ми е готово да се разкъса от скръб... Той продължи малко, падна на лицето си в молитва и каза: Отче мой, ако е възможно, нека тази чаша ме отmine. Но не както аз искам, а както Ти искаш.“ Матей 26:38,39

Божията воля беше Исус да претърпи унижение и смърт като Изкупител и Спасител на хората. Тази важна черта на божествения план беше предсказана от светите пророци на Стария Завет. Исус искаше преди всичко да се изпълни Божията

воля, независимо от това какво означаваше това за него. Той потвърди това по-късно, когато беше на път да бъде арестуван. Петър извади меча си, за да защити своя Учител, който му каза: „Върни меча си в ножницата: чашата, която ми е дал Отец, не трябва ли да я изпия?“ Йоан 18:10,11

Последователите на Исус имат привилегията да страдат и да умрат с него. Павел говори за това, че е „разпънат“ с него, и пише: „На вас е дадено заради Христа не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него.“ (Галатяни 2:20, Филипяни 1:29). Ние сме призвани да следваме стъпките на Исус, затова знаем, че не е Божията воля да ни спести всички трудности. По този начин, както и при Исус, нашата основна грижа трябва да бъде Божията воля да се изпълни в нашите смъртни тела. Божията воля може да е за известно време да се радваме на определени земни благословения, но тежестта на нашите молитви не трябва да бъде за тях, а за да се изпълни Неговата воля.

Исус разшири тази мисъл, когато каза на учениците си, че докато пребъдват в Него и

Неговите думи пребъдват в тях, могат да искат в молитва каквото пожелаят и ще им бъде дадено (Йоан 15:7). Това може да изглежда като уверение, че имаме привилегията да искаме от Бога всичко, за което се сетим и което пожелаем. Но не е така!

Обърнете внимание на условието, което Учителят поставя към това изявление: „Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас“. Да пребъдваме в Христос означава да бъдем членове на Неговото тяло, като Той е нашата Глава. Това означава, че Неговите мисли стават наши мисли, а Неговите планове – наши планове. Ако волята ни е изцяло предадена на Бога чрез Христос, ние няма да имаме собствена воля и молитвите ни няма да бъдат молби за това, което искаме, а само за онези неща, които са в хармония с волята на нашата Глава. Като се молим в хармония с волята на Господа, можем да бъдем сигурни, че ще получим благоприятни отговори.

Това е в хармония с друго изявление, което Исус прави пред учениците си, в което ни информира,

че Небесният Отец ще се зарадва да даде „Светия Дух на онези, които Го молят”. (Лука 11:13). Да бъдем изпълнени с Божия Дух означава Неговите мисли да доминират в нашето мислене и нашият живот да бъде съобразен с тези мисли. Тогава няма да молим Бог за благословения, освен тези, които Той е обещал да даде, и така никога няма да има съмнение дали молитвите ни ще бъдат чути.

„Да дойде Твоето царство“

В отговор на молбата на учениците: „Господи, научи ни да се молим“, Исус им даде това, което днес е известно като „Господната молитва“. В тази молитва ни се дава насока за това, за какво можем да се молим.

Важна част от този кратък модел на молитва е правилният начин на обръщение към Бога – „Отче Наш, Който си на небесата, да се свети Името Ти“ (Лука 11:1,2). В Писанията Адам е наречен „син на Бога“ (Лука 3:23,38). Но когато съгрешил, той загубил своето божествено синовство, отчуждил се от Бога и бил осъден на смърт. Децата на Адам, цялото човечество, също

са отчуждени и чужди на Бога, така че не могат да се обръщат към Него с „Отче Наш, Който си на небесата“. Това е привилегия, която принадлежи изключително на онези, които са се покаяли за греховете си, приели Исус като свой личен Спасител и са посветили живота си на Бога в пълна отдаденост, за да вършат Неговата воля. Те са представени като получили Божия Дух на синовство и по този начин са станали Негови деца.

Като деца на Бога, те ще желаят преди всичко да почитат името на своя Отец. Така че с думи и дела тяхното отношение винаги ще бъде: „Свещено да бъде Твоето име“. Да почитаме подобаващо като свято името на нашия Небесен Отец означава, че когато се обръщаме към Него в молитва, ще го правим по начина, описан за нас в Писанията от Исус. Той обясни, че нашите молитви трябва да се отправят в Негово име. Йоан 15:16

Има причина за това. Като членове на справедливо осъдената раса, ние нямаме място пред божествения престол на благодатта, освен

чрез Исус, нашия Застъпник. В Негово име и чрез заслугата на пролятата Му кръв, ние имаме привилегията да се приближаваме „смело“ към престола на благодатта, за да търсим прощение и всички други благословения, които нашият любящ Небесен Отец е обещал да ни даде. (Евреи 4:16). Ако почитаме подобаващо името Му като свято, никога няма да се осмелим да се приближим към Него, освен чрез Исус.

Когато следваме примера на Господната молитва, нашите молби няма да бъдат толкова за нас самите, колкото за благословиенето на другите. Това е посочено в началната молба: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.“ (Матей 6:10). Отговорът на тази молба ще бъде отговор на много от нещата, за които хората са се молили през вековете. Този отговор ще задоволи законните желания на всички хора. Той ще означава мир, здраве и вечен живот за всички, които се подчиняват на праведните закони на царството на Господа.

Благословенията, за които човечеството копнее и за които милиони се молят, са били предвидени от Бога и осигурени чрез царството, което Той е обещал чрез всичките Си пророци. В тези обещания намираме много подробности за благословенията, които то ще гарантира на хората, включително възстановяването на тези, които са умрели. Не, Бог не е бил безразличен към страданията на хората, нито е останал глух към техните викове за помощ; и отговорът му на молитвите им, когато дойде в подходящото време, ще надмине всичко, за което някога са смеели да се надяват.

Вземете случая на една майка, която се моли за безопасността на сина си на бойното поле. Тя го обича и нищо не може да означава повече за нея от безопасното му завръщане в семейния дом. Но той не се завръща и първата ѝ мисъл може да бъде, че Бог не се интересува, че няма милост. Колко различно би се чувствала, ако можеше да повярва, че Бог е осигурил завръщане у дома, което е много по-удовлетворително, отколкото някога ѝ е минавало през ума, когато се е молила!

Колко малко понякога знае една майка за трудностите и страданията, от които детето ѝ може да бъде спасено, като заспи в смъртта. В края на краищата, и майката, и синът ѝ са членове на умираща раса, а разликата между смъртта на бойното поле и смъртта от старост е само моментна в сравнение с безкрайната вечност. От тази гледна точка трябва да се научим да разглеждаме темата за молитвата и начина, по който Бог отговаря на нашите молби.

Самият факт, че се молим на Бога, е признание на нашата вяра, че неговата мъдрост, сила и любов далеч надхвърлят нашите. Но често забравяме това и смятаме, че той не е уважил нашите молитви, защото не е отговорил на тях така, както бихме го направили ние, чрез упражняването на нашите собствени минимални способности. Продължителността на нашия осъден живот е много кратка. Ние съдим за постиженията според това дали те достигат зрялост в рамките на това кратко време, за което имаме знание. Но не трябва да съдим за Божиите дела от тази гледна точка.

Писанията говорят за Бога като за „от вечността до вечността” (Псалми 41:13; 90:2). Той не е длъжен да завърши някаква конкретна фаза от плана си в рамките на нашия кратък живот, дори и ако това е свързано с нашите индивидуални молби. Ако днес се молим на Бог за някакви специални благословения, които са в съответствие с Неговата воля, и отговорът не дойде до утре, или дори до вдругиден, ние няма да загубим вярата си в Него, а ще се радваме, когато отговорът дойде. Бог също има свои „утрешни дни”. Неговите дни не се измерват с часове, защото те са векове, и в неговия „утрешен” век, хилядолетният период на Христовото царство, всички тези благословения, които светът законно е жадувал и за които милиони са отправяли молби към Бога, ще се излеят в изобилие върху човечеството. Осъзнавайки това, хората ще отговорят: „Това е нашият Бог; ние Го чакахме... ще се радваме и ще се веселим в Неговото спасение.” Исаия 25:9

„Както е на небето”

Вече научихме, че Бог няма да отговори на молитва, която не е в хармония с Неговата воля. В най-великата от всички молитви, Господната молитва, този принцип е ясно изложен. Тя моли Бог за благословения за хората на земята – не за всякакви предполагаеми добри неща, които те може да жадуват, а за неща, които са в хармония с Неговата воля. „Да бъде Твоята воля на земята, както е на небето.“

Каква голяма свобода ни е дал Той по отношение на нещата, които са в хармония с Неговата воля! Божията воля се изпълнява на небето и Неговата цел е тя да се изпълнява на земята в същата степен. Разбира се, ние не знаем всички начини, по които Божията воля се изпълнява на небето, но можем да бъдем разумно сигурни, че злините, които сега съществуват на земята, не тормозят живота на онези в духовната реалност, която наричаме небе.

Войната е зло, което не е в хармония с божествената воля. Трябва ли тогава да се молим за мир? Разбира се! Всъщност, не бихме могли да

се молим Божията воля да се изпълни на земята, както е на небето, без да се молим за мир. Но нашите молитви за мир трябва да бъдат в съответствие с Божия план за установяване на мир, а това е Неговият план за царството. Той е обещал да установи царство, да създаде правителство. Исус ще бъде Цар в това правителство. „Правителството ще бъде на раменете Му“, пише Исаия, и „разширяването на Неговото царство и мирът няма да имат край“. Исаия 9:6,7

Без съмнение Бог гледа със съчувствие на копнежа на човечеството да премахне войната. Когато международното напрежение е високо и войната изглежда неизбежна, набожните хора и от двете страни се чувстват длъжни да се молят за мир. Различията, които заплашват да предизвикат война, може да бъдат разрешени, а може и да не бъдат, но ние знаем, че в крайна сметка ще настъпи всеобщ и траен мир. Не защото нациите най-накрая ще намерят работеща формула за мир, а защото „Принцът на мира“ ще поеме управлението на земята и

молитвата „Да дойде Твоето царство“ ще бъде чута.

Христовото управление е символизирано в Писанията като „планината на Господа“, а в Михей 4:1-4 четем, че ще дойде време, когато хората ще кажат „Нека се качим на планината на Господа, в дома на Бога на Яков; и Той ще ни научи на Своите пътища, и ние ще ходим по Неговите пътеки; защото от Сион ще излезе законът, и от Ерусалим – словото на Господа. И той ще съди между много народи и ще изобличи силни народи от далеч, и те ще превърнат мечовете си в орала, а копията си – в сърпове; народ няма да дигне меч против народ, нито ще се учат вече на война. Но всеки ще седи под лозата си и под смокинята си, и никой няма да ги плаши, защото устата на Господа на Силите са го казали.“

Каква чудесна програма за разоръжаване! Това е Божията програма, и когато се молим за мир и за разоръжаване на народите, нека го правим с увереността, че Бог ще ни чуе и ще отговори на молитвите ни в хармония с Неговата воля, която

ще бъде пътят на царството. „Той прекратява войните“, пророкува Давид. Псалми 46:9

„Няма повече смърт“

Болестта и смъртта са резултат от греха на нашите първи родители и са сред злините, които Бог е обещал да унищожи. Следователно, трябва ли да се молим за здраве и да молим Господ да спаси живота на близките и скъпи за нас хора, които може да са засегнати от сериозна болест? Да, но винаги с разбирането, че искаме да се изпълни волята на Господ, и със съзнанието, че може да не е Негова воля да даде здраве и живот на онези, за които се молим, докато тези благословения не станат достъпни за всички през хилядата години на Христовото царство.

Знаем, че тогава всички болести ще бъдат излекувани. „Жителите [в онези дни] няма да казват: „Аз съм болен““, пише Исаия (Исаия 33:24). Описвайки някои от благословенията на Христовото царство, Павел пише, че Христос ще царува, докато всички врагове бъдат поставени под нозете Му, и че последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта. (1 Коринтяни

15:25,26). Когато в видение апостол Йоан видял Божието царство установено на земята , той разбрал, че в резултат на това „няма да има вече смърт, нито ще има вече болка“. Откровение 21:4

Когато се молим за здраве и живот, нека разберем значението на тази по-голяма разпоредба, която Създателят е направил, за да даде тези благословения не само на нас и на нашите близки, но и на цялото човечество, което ще ги търси с смирение и послушание през хилядата години на Христовото царуване. Това правим, когато се молим: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля на земята, както е на небето.“ Матей 6:10

„От земята на врага“

Божиие пътища и разпоредбите, които Той е направил за Своите създания, винаги са много по-добри от тези, замислени от човешката мъдрост. Молим се за здраве, защита, мир, но кой някога е мислил да се моли за възкресението на своите любими починали? Но Бог, в Своя план, е надминал това, за което сме се осмелили да се молим. Той е обещал да възкреси мъртвите!

Колко майки са с разбито сърце заради загубата на скъпоценното си дете. Една от тях е спомената от пророк Йеремия . Името ѝ било Рахил. Йеремия пише: „Глас се чу в Рама, плач и горчиво ридание; Рахил плачеше за децата си и не искаше да се утеши.“ Пророкът продължава: „Спри да плачеш и очите ти да се пълнят със сълзи, защото твоите усилия ще бъдат възнаградени, казва Господ, и те ще се върнат от земята на врага.“ Йеремия 31:15,16

Смъртта е най-големият враг на човека и Божият план е да възкреси всички, които са в „земята“ на смъртта. Тази велика благодат е включена и в нашата молитва „Да дойде Твоето царство“, защото по време на Христовото царство всички, които са в гробовете си, в състояние на смърт, ще чуят гласа на Човешкия Син и ще излязат. Йоан 5:28,29

Възстановяването на човека към живот е описано от апостол Петър като „възстановяване“ и той ни казва, че след второто пришествие на Христос ще настъпи „време на възстановяване на всичко“,

обещано от всички Божии свети пророци от началото на света. Деяния 3:20,21

Под лозата и смокиновото дърво

Мнозина се молят за богатство или поне за икономическа сигурност. Почти всеки изпитва известна степен на страх или несигурност, когато се изправя пред залязващите си години. Ще бъдем ли финансово осигурени, когато достигнем възрастта, в която вече не е възможно да си изкарваме прехраната? Разбираемо е, че всеки, който вярва в Бога и го възприема като любящ и грижовен, трябва да се обръща към него в молитва, изразявайки нуждата си от финансова сигурност.

Разбира се, знаем, че има милиони хора по света, които не са финансово осигурени. Има и милиони, които буквално гладуват и нямат подходяща храна, облекло и подслон. Бог обича всички тях и макар да бихме били благодарни, ако ни благослови с по-благоприятно положение в живота, не е ли по-добре да се радваме на любящата грижа, която Той е подготвил за всички

бедни и нуждаещи се в Своето време и по Своя начин? Това е, което Той е обещал да направи!

В Божиите обещания мисълта за икономическа сигурност е символизирана от идеята за живеене под собствената „лоза“ и „смокиня“. Пророкът обявява, че всички ще бъдат благословени по този начин, а Божията грижа ще бъде толкова пълна, че страхът ще бъде премахнат, защото „никой няма да ги плаши“. Михей 4:4

В пророчеството на Исая ни се дава подобна увереност относно Божиите благословения за света в бъдещата епоха. Този Божий пророк ни казва, че тогава хората няма да строят къщи, за да живеят в тях други, и няма да засаждат, за да ядат други, а ще се наслаждават дълго на плодовете на труда си. Те ще се наслаждават на плодовете на труда си завинаги, ако продължат да се подчиняват на праведните закони на царството, което тогава ще управлява света. Исая 65:20-25

Тази глава от пророчеството на Исая показва, че Божиите благословения в тази царска епоха ще се излеят върху хората в отговор на техните

молитви. „Преди да повикат, Аз ще отговоря; и докато още говорят, Аз ще чуя.“ (стих 24). Досега това не е било опитът на огромното мнозинство, защото не е дошло времето да им се дадат благословенията, за които са помолили, и защото Той знае, че техните преживявания с неблагоприятни обстоятелства ще им помогнат да оценят благословенията, които ще им даде през вечните години.

Когато царството бъде установено, колко различно ще бъде. Благословенията, за които умиращата раса копнее, ще станат достъпни, дори преди да се сетят да се молят за тях. „Преди да призват, Аз ще отговоря.“ И когато се научат да Му искат щедростите, отговорите на молитвите им ще бъдат толкова реални и толкова незабавни, че ще изглежда, сякаш са дошли, преди молещият се да е завършил молитвата си. „Докато още говорят, Аз ще чуя.“ Исая 65:24

„Нашият ежедневен хляб“

Отговорът на молитвата „Да дойде Твоето царство“ включва много материални благословения, за които благочестивите хора по

света обикновено се молят, но често не получават. Радваме се, че приближава времето, когато тези законни материални благословения ще започнат да се изливат върху „всичките племена на земята“, както Бог обеща на Авраам (Битие 12:3). Междувременно е добре да размислим как Бог отговаря на молитвите на Своите посветени хора сега, на молитвите на онези, които имат привилегията да се обръщат към Него като „Отче Наш, Който си на небесата“.

Те, по-искрено от всички други, продължават да се молят за идването на Божието царство. В същото време те имат привилегията да молят Бог за своите непосредствени ежедневни нужди, тъй като Исус ги научил да се молят: „Дай ни днес ежедневния ни хляб“.

Това е много умерена молба и когато се отправя с подходящия дух, тя е признание, че Господ знае най-добре какви са нашите ежедневни нужди и че ние ще бъдем доволни от всичко, което Той счете за разумно да ни даде. Освен това, за онези, които вървят по жертвените стъпки на Исус, е важно да признаят, че нашите духовни нужди са

далеч по-важни от материалните. Хлябът се използва в Писанията, за да символизира истината, истината на Евангелието, истината на Словото, истината на божествения план. Бог е обещал да ни нахрани изобилно с този Хляб на Живота, така че можем да се молим с пълна увереност, знаейки, че нашите молби са предимно за духовната храна, която Той е обещал, и следователно са в хармония с Неговата воля.

„Както прощаваме”

„Прости ни прегрешенията ни, както и ние прощаваме на онези, които са ни обидили.“ Тази част от Господната молитва може да бъде изречена искрено само от онези, чиито сърца са изпълнени със същия дух на любов, който подтикна нашия Небесен Отец да изпрати Своя Син в света, за да бъде Изкупител и Спасител. Тази любов осигурява прощение на грешниците, които са съгрешили срещу Бога, като са нарушили законите Му. Той е готов да ни прости, но само при условие, че имаме правилното отношение в сърцето си към онези, които

съгрешават срещу нас. Разбира се, това е тест за нашата искреност.

Бог прощава на Своя народ, защото счита, че техните адамови несъвършенства са покрити от ценността на изкупителната кръв на Христос. Това означава, че този, който се моли, е искрен вярващ в Христос, чието приемане на Христос е толкова безрезервно, че е отказал всичко друго, за да следва своя Учител. Само такъв човек може да се обърне към Бога в молитва, молейки за прошка в името на Христос.

„Избави ни от лукавия”

„Не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия.” Първото изкушение, споменато в Библията, е това на майката Ева. Тя е изкушена от пропадналия Луцифер, чрез змията, да не се подчини на Божия закон. Нарушаването на Божия закон в Писанията се нарича „грехопадение“ и думата „изкушение“ се използва, за да опише всяко усилие, съблазън или подтик към греха. Дяволът е най-големият изкусител и той използва много и различни средства, чрез които представя своите греховни призиви към онези, които се

опитва да отклони от Бога и да въведе в пътя на неправдата.

„Бог не изкушава никого”, пише Яков (Яков 1:13). Това означава, че можем да разчитаме на това, че Бог няма да ни въведе в изкушение; затова в молитвите си ние се позоваваме на тази увереност.

Колко вдъхновяващ е контрастът с това – „Избави ни от лукавия“. Дяволът, главният измамник, през вековете е упражнявал своето влияние върху човека, и особено върху Божия народ, за да ги отчужди от своя Създател. Резултатът е трагичен – свят, контролиран до голяма степен от греха и егоизма – „този настоящ зъл свят“. (Галатяни 1:4). Но Бог е обещал избавление от „примката на ловеца“ и от злото, което ловецът е породил в света. Псалми 91:3

Божиите обещания за избавление са от лично значение за всички, които следват стъпките на Исус, защото те уверяват, че Сатана няма да може да ги улови в капана си, нито да ги хване в примката си. Като индивидуални личности, Бог ни избавя ежедневно от капаните на Сатана, които

са грешката и греха. „Ангелът на Господа“, пише псалмистът, „се разполага около онези, които се боят от Него, и ги избавя“. (Псалом 34:7). Какво успокояващо обещание и колко се радваме да го приемем като свое, когато се молим: „Избави ни от лукавия“.

Има още по-голямо избавление за Божия народ, за цялата църква на Христос в „първото възкресение“, за да царува с Христос. (Откровение 20:4,6). Исус казал, че портите на ада няма да надделеят над неговата истинска църква, и в изпълнение на това обещание портите на ада – състоянието на смъртта – ще се отворят широко, и всички, които са страдали и умрели с Христос, ще бъдат освободени от смъртта и ще бъдат възвишени в слава, за да царуват с Него през хилядата години на Неговото царство.

Църквата е чакала това славно избавление през всички векове на настоящата Евангелска епоха. Истинските ученици на Христос са знаели, че това избавление няма да дойде, докато Той не се върне. Павел е знаел това и е написал, че за него

е приготвена корона на правдата, която ще получи в „онзи ден“, и е добавил, че всички, които обичат явяването на Христос, също ще получат „корона“. – 2 Тимотей 4:8

В великото пророчество на Исус относно края на века – пророчеството, в което Той описва толкова много от условията в днешния свят – Той казал на учениците Си: „Когато видите тези неща“ (а учениците Му, които живеят днес, ги виждат), „тогава погледнете нагоре и повдигнете главите си, защото вашето избавление е близо“ (Лука 21:31, 28). Фактът, че „тези неща“, предсказани от Учителя като знак за близкото избавление на църквата от този зъл свят, сега са ясно различими в ежедневието от новини, ни дава увереност, че много скоро последните останали истински последователи на Христос ще бъдат избавени, възвишени до слава, чест и безсмъртие с Него, и че тогава благословенията на Неговото дългоочаквано царство ще започнат да се изливат върху страдащото и умиращо човечество.

Ние се молим: „Избави ни от злото“, не само защото копнеем да бъдем освободени от злия свят, но и защото знаем, че отговорът на тази молба ще означава отговор на другата ни молба: „Да дойде Твоето царство . Да бъде Твоята воля на земята, както е на небето.“ Разгледано по този начин, дори тази част от молитвата на християнина, която означава най-много за него, е в същото време безкористна в своята перспектива, тъй като тя също така размишлява върху богатите благословения за цялото човечество.

Това са молитвите, които угождат на Бога, тоест безкористните молитви. Макар Бог да се радва, когато неговите хора търсят индивидуално ръководство, прошка и духовна сила от него, той също така иска те да се интересуват от всички, които той обича, а именно от цялото човечество. Ние показваме интереса си към Неговия план за благословение на хората, когато се молим: „Да дойде Твоето царство“, защото чрез това царство Той ще осигури „пиршество с богата храна за всички хора“. В това царство смъртта ще бъде погълната от победата и сълзите ще бъдат

изтрети от всички лица. Исая 25:6-8; Откровение 21:1-5

Преди всичко, нека непрестанно благодарим на Бога за Неговата любов, която е осигурила вечна радост за всички. Нека не само Го възхваляваме индивидуално в молитвите си, но и разказваме на целия свят за Неговата любов. Кажете им, че чрез Христос е осигурено тяхното спасение и че скоро Неговото царство ще донесе мир чрез „Княза на мира“ и здраве и живот за всички чрез Изкупителя и Спасителя на света.